

Arrest

nr. 265 382 van 13 december 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 22 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat F. JACOBS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit en van Palestijnse origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 10 februari 2018 België binnen met een fotokopie van een paspoort en verzoekt op 15 februari 2018 om internationale bescherming. Op 2 december 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 20 november 2020 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.2. Op 21 december 2020 dient verzoeker, zonder België te hebben verlaten, een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 11 februari 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing

houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Doha, Qatar, op (...) 1987. U bent van Palestijnse origine en u bent soennitisch moslim. U bent gehuwd met H. I. A. (...) en hebt één zoon, K. W S A. (...). U bent niet geregistreerd bij UNRWA. Uw vader is gepensioneerd. Uw beide ouders verblijven in uw ouderlijk huis te Abasan Al-Kabira, Gaza. U woonde daar tot na uw huwelijk op (...) 2015. Nadien trok u in bij uw vrouw in haar ouderlijke woning te A-Sanati. U behaalde in 2012 een universitair diploma in de richting informatietechnologie aan de Universiteit van Palestina. U bent net als de rest van uw familie lid van Fatah. U werd via uw schoonvader tewerkgesteld als IT'er bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken waar u twee jaar werkte. Door de machtsovername in de Gazastrook in 2007 verloor u uw job. U ontving echter wel nog uw loon tot enkele maanden na uw vertrek uit Gaza in december 2015.

U arriveerde op 10 februari 2018 in België alwaar u op 15 februari 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. In uw eerste verzoek verklaarde u te vrezen door Hamas gedood te worden omwille van een aanslepend conflict dat te maken heeft met raketlanceringen nabij uw huis. U gaf tevens aan het risico te lopen geraakt te worden bij een vergeldingsaanval van Israël. U verklaarde in dit kader dat uw problemen begonnen in 2012. U maande toen leden van Hamas aan te stoppen met raketten af te vuren achter uw huis. De dag nadien werd u opgeroepen door de interne veiligheidsdienst. Daar werd u ondervraagd over vermeende activiteiten met Israël. U werd in elkaar geslagen en ten gevolge daarvan liep u een breuk aan uw enkel en rib op. Vervolgens negeerde u de activiteiten van Hamas teneinde geen nieuwe problemen te hebben met de groepering. Hierdoor werd u met rust gelaten tot op 1 maand voor uw huwelijk op 26/03/2015, toen u opnieuw werd opgeroepen door de interne veiligheidsdienst omdat u getuige was een Israëlisch bombardement op de stellingen van Hamas nabij uw huis in A-Sanati. U werd beschuldigd van samenwerking met Israël en u werd verplicht om informatie over Fatah, Israël en Jihad Islami over te maken aan de diensten van Hamas. U stemde hiermee in maar speelde nooit informatie aan Hamas door. U werd dagelijks opgeroepen en ontving telefoon van Hamas tot op twee dagen voor uw vertrek uit de Gazastrook. Op 3 december 2015 verliet u de Gazastrook samen met uw zwangere vrouw.

Op 5 december 2019 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er aan uw vrees ten aanzien van Hamas en uw problemen met hen geen geloof kon worden gehecht. U diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), die op 20 november 2020 de beslissing van het CGVS bevestigde.

Op 21 december 2020 diende u zonder België te verlaten een volgend verzoek in. In uw eerste volgend verzoek herhaalt u uw vrees om geëxecuteerd te worden door Hamas. Vier dagen geleden zette de politie van Hamas uw zus thuis af na een positieve coronatest. Ze lieten uw vader toen weten dat ze aan het wachten zijn tot zijn zonen terugkeren uit het buitenland. Daarnaast werpt u verschillende elementen uit de beslissing van het CGVS en uit het arrest van de RvV op waarmee u niet akkoord bent. Ter staving van uw volgend verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: Een bewijs dat u deelnam aan een militaire opleiding (d.d. 06/01/2015), een medisch attest in verband met uw verwondingen tijdens de staatsgreep in 2007 (d.d. 15/06/2007) en nieuwsartikels over de situatie in Gaza waarmee u uw verklaringen over de Alawda verklaringen kracht bij wilt zetten.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Er dient benadrukt te worden dat uw vorig verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid in de door u aangebrachte asielmotieven en u gezien uw socio-economische situatie en de veiligheidssituatie niet in aanmerking kwam voor artikel 48/4, §2 b en c van de Vreemdelingenwet.

In beroep werd deze beslissing en beoordeling door de RVV bevestigd, waartegen u geen cassatieberoep aantekende. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden. De verklaringen die u naar aanleiding van uw huidig verzoek om internationale bescherming aanhaalt, met name dat leden van Hamas uw vader in januari 2021 vertelden dat zij aan het wachten zijn tot dat zijn zonen terugkeren (verklaring volgend verzoek, vraag 16), vloeien voort uit het relaas dat u in het kader van uw vorig verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet, hetgeen als ongeloofwaardig werd beschouwd. Uw nieuwe verklaringen (verklaring volgend verzoek, vragen 16, 18, 19, 22) kunnen dan ook geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielaanvraag en zijn niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Immers stoelt u uw nieuwe verklaring (verklaring volgend verzoek, vraag 16) louter op een bewering die niet in concreto wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Ook de door u opgeworpen opmerkingen over uw onderhoud bij het CGVS, onenigheid over de beslissing in uw eerste verzoek om internationale bescherming en het vonnis van de RVV (verklaring volgend verzoek, vraag 16), kunnen geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielaanvraag geven, noch de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid kunnen opheffen. Zoals reeds eerder opgemerkt staat de beslissing van uw eerste verzoek vast en heeft u uw beroepsmogelijkheden met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming uitgeput. Bovendien zijn voorgaande opmerkingen post-factum verklaringen die u enerzijds bij de RVV anderzijds bij de Raad van State had moeten aankaarten. Bijgevolg kunnen deze dan ook geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielmotieven en zijn niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Uw bewering dat er door de RVV en het CGVS geargumenteed zou zijn dat u beroep kan doen op de bescherming van UNRWA (verklaring volgend verzoek, vraag 16) klopt niet. Er moet op gewezen worden dat u zich gebaseerd heeft op een foute lezing van de beslissing van het CGVS en het vonnis van de RVV. Beiden opperen geenszins dat het UNRWA u zou beschermen.

Wat betreft uw these dat u tijdens uw onderhoud op het CGVS die kans niet heeft gekregen om over een verwonding te spreken, dient er op gewezen te worden dat u dit reeds in uw beroepsprocedure argumenteerde. De RVV volgde uw these echter niet. Bijgevolg kan uw opwerping niet beschouwd worden als een nieuw element.

De door u neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Het document waarmee u wil bewijzen dat u deelnam aan militaire opleiding (d.d. 06/01/2015), kan niet overtuigen. Het document is slechts een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Voorts kan hier niet uit afgeleid worden dat het een militaire opleiding van Hamas betreft, noch dat u omwille van problemen

met de groepering niet meer kan terugkeren naar de Gazastrook. Bovendien moet niet enkel aan de bewijskracht maar ook aan de bewijswaarde van het stuk getwijfeld worden. Nergens in uw eerste verzoek bracht u een militaire opleiding van Hamas ter sprake. Integendeel, u had het slechts over een militaire opleiding in het kader van een tewerkstelling onder Fatah, een tewerkstelling waaraan Hamas een einde maakte en over pogingen van Hamas om u informatie te laten leveren, hetgeen u weigerde te doen (CGVS, p.7,13,16). De vaststelling dat uw huidige verklaringen over het neergelegde stuk op geen enkele wijze te verenigen vallen met wat u in uw eerste verzoek verklaarde en dat u hier bovendien geen verklaring voor aanreikt bevestigt andermaal dat uw asielmotieven bedrieglijk zijn. Ten overvloede blijkt uit de beschikbare informatie dat zulke documenten tegen betaling of mits een deugdelijk netwerk vlot te verkrijgen zijn, waardoor de objectieve bewijswaarde van dergelijke stukken danig in gedrang wordt gebracht. Hierbij kan bijkomend benadrukt worden dat stukken slechts het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, quod non in casu.

De nieuwsartikels over de algemene situatie in de Gazastrook, hebben geen betrekking op uw persoon, noch uw familie. Zij geven slechts een algemene schets van welbepaalde gebeurtenissen op een welbepaald tijdstip maar brengen geen elementen aan die bovenstaande appreciatie kunnen ombuigen. In tegenstelling tot wat u beweert kunnen deze documenten uw persoonlijke vluchtmotieven dan ook niet staven. De algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook wordt verder onderaan besproken.

Het medisch attest in verband met uw verwoningen tijdens de staatsgreep van 2007 (d.d. 15/06/2007), legde u reeds neer in het kader van uw beroepsprocedure bij de RVV. De raad heeft dit stuk bijgevolg inhoudelijk beoordeeld en haar motivatie hierover uitvoerig uiteengezet in het vonnis aangaande uw beroepsprocedure. Dit document kan derhalve niet beschouwd worden als een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Gelet op hetgeen voorafgaat, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Zoals blijkt uit de hieronder opgenomen informatie beschikt het CGVS evenmin over dergelijke elementen.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëliënsector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socioeconomisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal

worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Het CGVS en de RvV oordeelden in het kader van uw eerste verzoek dat uit uw verklaringen blijkt dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. U bracht in het kader van uw huidig verzoek geen elementen aan die een nieuw licht op deze beoordeling konden werpen.

In uw eerste verzoek oordeelden het CGVS en de RvV dat nergens uit uw verklaringen kon afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 5 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20201005.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortievuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen terugschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen gestart zijn, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse Autoriteit, in reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van voornoemde overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, die slechts materiële schade en gewonden hebben aangericht.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen voort te zetten (verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen, uitbreiding van het visgebied, enz.), alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot 24 september 2020, relatief gespaard gebleven van geweld. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet, zoals gepland, hervat op 30 maart 2020.

Daarnaast komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2020 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal Palestijnen gewond geraakten, is er geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de Gazastrook. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofd een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen of waarvan we kunnen aannemen dat ze bewezen of gegronnd zijn, wat niet het geval is gelet op de voorafgaande overwegingen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aan toont. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan

terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw “veilig” gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld “Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als “Operatie Sinai 2018”, die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint

ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïmproviseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet

gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Cairo, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Cairo of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om

internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: richtlijn 2005/85/EG), van artikel 2, "par. 2 en 3" van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 57/6, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting bij een aantal rechtsbeginselen die hij geschonden acht, tracht verzoeker het besluit van de commissaris-generaal dat hij geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt als volgt te weerleggen:

"Dat de verzoekende partij degelijk nieuwe elementen heeft voorgelegd die door documenten gestaafd werden doch ook nieuwe verklaringen heeft afgelegd waarbij zij de verergerde socio economische toestand in Gaza heeft aangeklaagd.

De verzoekende partij heeft de volgende documenten voorgelegd :

- 1. een bewijs van deelname aan een militaire opleiding (d.d. 06/01/2015)*
- 2. een medisch attest in verband met haar verwondingen tijdens de staatsgreep In 2007 (d.d. 15/06/2007)*
- 3. nieuwsartikels over de situatie in Gaza*

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij nooit over een militaire opleiding zou hebben gesproken en betwijfelt dat dit bij de Harnas zou zijn.

Dat de verzoekende partij tijdens haar eerste interview in het kader van haar eerste asielaanvraag degelijk over een opleiding heeft gesproken ,.

Dat een opleiding waarbij het gebruik van wapens voorkomt, moeilijk anders worden aanzien als een militaire opleiding, voornamelijk in de context van Gaza.

CFR CGVS1

(...)

Dat de verzoekende partij duidelijk over een inlijving van 2015 gesproken heeft zonder dat hierop echter verder informatie gevraagd werd.

Dat die inlijving waarvan sprake ten voordele was van de Hamas of van de Fatah, tot de beoordeling ten gronde hoort, in het kader van een nader onderzoek;

Dat de verzoekende partij slechts een copie van het document kon voorleggen geen voldoende en zwaarwegende reden is, om het document zondermeer te verwerpen, voornamelijk nog zonder dat de verzoekende partij in het kader van een onderzoek ten gronde zou worden gehoord. .

Dat de gelegenheid dat het land corrupt is en dat documenten inderdaad mits betaling of via netwerken kunnen worden bekomen evenmin als een voldoende en zwaarwegende reden kan worden beschouwd om het document zondermeer te verwerpen, voornamelijk nog zonder dat de verzoekende partij in het kader van een onderzoek ten gronde zou worden gehoord;"

Verzoeker betoogt verder dat de asielinstanties verplicht zijn om de door de asielzoeker voorgelegde documenten grondig te onderzoeken. Hij verwijst in dit verband naar verschillende arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en haalt een analyse van deze problematiek door M. Beys aan.

Verzoeker wijst erop dat hij het bewijs geleverd heeft dat hij gewond werd tijdens de *coup* in 2007. Hij verwijt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS), waar het opwierp dat dit document reeds zou zijn voorgelegd gedurende de eerste asielaanvraag, enkel te hebben stilgestaan bij de gelegenheid dat hij gekwetst werd, doch op geen enkel ogenblik de hierbij opgelopen trauma's te hebben ingezien en ingeschat. Verzoeker haalt aan dat hij toen twintig jaar was en dat hij in verband met dat attest weinig of niet gehoord werd. Deze vaststelling volstaat volgens hem reeds om de bestreden beslissing nietig te verklaren.

Verzoeker vervolgt:

"Dat de verzoekende partij daarnaast ook de verergerde socio-economische situatie in Gaza heeft ingeroepen, een situatie die haar uiteraard persoonlijk zou treffen in geval van terugkeer naae Gaza, vermits zij in dit geval als terugkeerder met deze situatie zou geconfronteerd worden, vermits deze situatie "algemeen" is en derhale geact wordt een meerderheid van de bevolking te treffen.

Met het nadeel dat de verzoekende partij reeds sedert thans meer dan 5 jaa het land verlaten heeft en haar connecties volledig kwijt is ...

Dat de verzoekende partij verder ook met een ongelooflijke stijging van de werkloosheid te kampen zou hebben;

Dat de werkloosheid verergerd is wordt ook aangetoond en bevestigd door het volgend artikel:

Cfr Gaza unemployment rate in the second quarter of 2020: 49.1 %

(...)

Dat het CGVS de toestand niet met de nodige zorg onderzocht heeft, eveneens rekening houdende met de Coronacrisis enerzijds, maar ook met de gevolgen hiervan op het economische leven van alle Gazaanen, en met de gevolgen van deze beide crisis in link nog met de volatiele veiligheidssituatie in Gaza..."

Verzoeker meent verder dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met *"nieuwe gegevens die het dagelijkse leven in Gaza grondig wijzigen en nog verslechteren"*. Hij wijst op de context van *"verraad van de Palestijnen"* als gevolg van de akkoorden die werden gesloten tussen Israël enerzijds en de Verenigde Arabische Emiraten (VAE) en Bahrein anderzijds en het aanknopen van diplomatieke relaties in aanvulling hierop, die voor hem een verhoogd risico zou inhouden in geval van terugkeer. Verzoeker geeft voorts aan dat hij thans werkloos is maar ook in de problemen is geraakt met Hamas en geen werk meer gaat vinden en verwijst andermaal naar de toegenomen werkloosheid in Gaza. Hij wenst tevens de aandacht te vestigen op de mogelijke gevolgen van de Covid-19-crisis in Gaza, welke thans niet te bepalen zijn. Hij meent dat de commissaris-generaal ten onrechte stelt dat deze periode slechts tijdelijk is, daar waar *"niemand thans kan voorspellen wanneer de problematiek voorbij zal zijn, noch hoe de economie zich zal kunnen herstellen, goed wetende dat alle staten hun budgetten in gedrang worden gebracht door de kosten die de pandemie veroorzaken, rechtstreeks en onrechtstreeks"*. Verzoeker meent verder dat de commissaris-generaal er geen rekening mee heeft gehouden *"(d)at de grenzen met ISRAËL en met Egypte thans grotendeels gesloten zijn wegens de sanitaire crisis en preventief voor het verspreiden van de virus"*, noch met *"het feit dat de sociale afstanden niet kunnen gerespecteerd worden bij de grensovergangen, ondermeer bij het gebruik van bus pendeldiensten"*. Hij verwijst naar informatie van de organisatie Gisha en het Franse ministerie van Buitenlandse Zaken over de opening van de grensposten in juli en september 2020. Verzoeker wijst erop dat na meerdere incidenten met Israël in augustus 2020 een tijdelijk akkoord werd gesloten op 31 augustus 2020 en meent dat dit wijst op de heel labiele toestand van Gaza. Verzoeker wijst verder op de gevolgen van de coronacrisis op het economische leven en het financieel reeds heel beperkte vermogen van de inwoners van Gaza, al dan niet UNRWA-geregistreerd, ter illustratie waarvan hij meerdere persartikels aanhaalt. Hij haalt ook aan dat het akkoord dat op 31 augustus 2020 werd gesloten op 15 september 2020 reeds opnieuw geschonden werd. Dat Gaza effectief onleefbaar is geworden, wordt volgens verzoeker bevestigd door het artikel *"The UN Was Right – Gaza is Unlivable"* van Gisha van 16 september 2020.

Verzoeker vervolgt:

"Dat Israël in de loop van het jaar 2020, in Gaza 300 doelwitten heeft uitgekozen, hetgeen overeenstemt met 300 raids, daargelaten de aard van de aanvallen.

Dit komt overeen met 1 aanval per dag, van de maandag tot de vrijdag, met uitzondering van de weekend, gedurende gans het jaar door.

Op een grondgebied van amper 365 km2 DAT ZICH OP SLECHTS 41 km lang uitstrekt, met een bevolkingsdichtheid van 14 296 inwoners per km2 , betekent dit dan ook dat elk doelwit de algehele bevolking raakt, die in paniek raakt vermits het doelwit vaak onbekend is ...en dat sowieso elk gezin familieleden heeft die in een ander deel van het land leven."

Verzoeker betoogt dat de economische toestand in Gaza ook gelinkt is aan de veiligheidstoestand en wijst erop dat geen week na de aankondiging van een versoepeling van de relaties tussen Israël en Palestina opnieuw raketten afgevuurd werden op 22 november 2020. Hij herhaalt dat Gaza effectief onleefbaar is geworden.

Vervolgens laat verzoeker gelden dat ook de gezondheidstoestand in Gaza “*meer dan bezorgend*” is. De pandemie is uitgebroken in een regio die al volledig uitgeput is en waarvan de medische infrastructuur reeds niet meer in staat waren om de dagelijkse kost op te slorpen, aldus verzoeker, die ter staving hiervan verwijst naar en citeert uit een nieuwsbericht van 18 november 2020. Verzoeker wijst er nog op dat de medische zorgverlening reeds onder druk stond vóór de uitbraak van de coronapandemie en haalt een persartikel van 22 november 2020 aan waarin experts waarschuwen voor een overweldiging van de gezondheidszorg in Gaza door het toenemende aantal coronagevallen. Verzoeker klaagt bijkomend aan dat Israël duidelijk niet van plan was om de Palestijnen te vaccineren en enkel onder internationale druk uiteindelijk heeft gemeld dat zou worden overgegaan tot vaccinatie van de Gazanen.

Tot slot betoogt verzoeker dat de crisis bij het *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA) een invloed heeft op alle inwoners van Gaza, in die mate dat wanneer de helft van de inwoners van Gaza van de bijstand van UNRWA beroofd wordt, de ganse economie van Gaza hierdoor negatief wordt beïnvloed. Verzoeker haalt informatie aan waaruit volgens hem blijkt dat UNRWA de opdracht van zijn mandaat niet langer vervult, alsook artikels die wijzen op “*een cumulatieve impact van de politieke evolutie, van de sanitaire crisis en de UNRWA tekorten op de algemene situatie van de hele bevolking van Gaza, ongeacht de afhankelijkheid tot de UNRWA*”.

Verzoeker vervolgt door te stellen dat enkel een onderhoud ten gronde zal kunnen bepalen of zijn verklaringen blote beweringen zijn, doch dat dit onderhoud niet heeft plaatsgevonden. Hij stelt dat het onderzoek in het kader van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet zich dient te beperken tot “*een marginale toetsing van de voorgelegde elementen, zonder inhoudelijke beoordeling ten gronde*”, doch dat de commissaris-generaal *in casu* geen correcte toepassing maakt van deze bepaling en reeds ten gronde beoordeelt.

Verzoeker stelt tot slot dat het feit dat zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een negatieve beslissing wegens een gebrek aan geloofwaardigheid niet van aard is om uit te sluiten dat hij een reëel risico zou lopen in geval van terugkeer naar Gaza, gelet op zijn profiel en de steeds heel labiele socio-economische en veiligheidssituatie ter plaatse.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 29 oktober 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de COI Focus “*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*” van 27 augustus 2021.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker een “*bijkomende nota*” neer waarbij hij de volgende nieuwe stavingstukken voegt:

- een attest van het Palestine legislative Council, Change and Reform Bloc, Governate van Khan Younis (stuk 1);
- een attest van UNRWA, met vertaling (stuk 2);
- een attest van de gemeente Abasan Al-Kabira (stuk 3);
- een attest van de Palestijnse Autoriteit (stuk 4);
- een attest van het loon van zijn vader (stuk 5);
- afrekeningen voor water en elektriciteit (stukken 6 en 7);
- het rapport “*Palestine, Humanitarian needs after the escalation of hostilities in the Gaza Strip – September 2021*” van Acaps van 5 oktober 2021 (stuk 8);
- het rapport “*Palestine, Social impacts of the humanitarian situation*” van Acaps van 19 oktober 2021 (stuk 9);
- een attest van International Commission for Rights and Development (stuk 10);
- een medisch attest (stuk 11);
- een politieverlag (stuk 12).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in samenhang met artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het EVRM, met de artikelen 41 en 47 van het Handvest en met de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG, alsook van artikel 57/6, § 1, van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen *in casu* geschonden acht.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk is omdat hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt en het CGVS evenmin over dergelijke elementen beschikt. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid in de door hem aangebrachte asielmotieven en omdat hij, gezien zijn socio-economische situatie en de veiligheidssituatie, niet in aanmerking kwam voor artikel 48/4, § 2, b) en c), van de Vreemdelingenwet, dat (ii) de verklaringen die verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming aanhaalt, met name dat leden van Hamas zijn vader in januari 2021 vertelden dat zij aan het wachten zijn tot zijn zonen terugkeren, voortvloeien uit het relaas dat hij in het kader van zijn vorig verzoek heeft uiteengezet, wat als ongeloofwaardig werd beschouwd, en bovendien louter stoelen op een bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs, zodat zij geen aanleiding kunnen geven tot een nieuwe beoordeling van zijn asielrelaas en niet van dien aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen, dat (iii) ook de door verzoeker opgeworpen opmerkingen over zijn onderhoud bij het CGVS, over de onenigheid over de beslissing in zijn eerste verzoek om internationale bescherming en over het arrest van de Raad geen aanleiding kunnen geven tot een nieuwe beoordeling van zijn asielrelaas, noch de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid kunnen opheffen, dat (iv) verzoekers bewering dat er door

de Raad en het CGVS geargumenteerde zou zijn dat hij beroep kan doen op de bescherming van UNRWA niet klopt, dat (v) de these dat verzoeker tijdens zijn onderhoud op het CGVS de kans niet heeft gekregen om over een verwonding te spreken niet beschouwd kan worden als een nieuw element, dat (vi) de door verzoeker neergelegde stukken deze appreciatie niet kunnen ombuigen, dat (vii) het CGVS en de Raad in het kader van verzoekers eerste verzoek oordeelden dat uit zijn verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context en dat verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek geen elementen aanbracht die een nieuw licht op deze beoordeling konden werpen, dat (viii) er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en dat (ix) de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is om terug te keren naar de Gazastrook niet relevant is en bovendien uit de beschikbare informatie blijkt dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren en niet blijkt dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming op 2 december 2019 heeft besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (A) verzoeker niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève valt nu hij volgens zijn verklaringen niet bij UNRWA geregistreerd staat omdat zowel zijn familie als zijn schoonfamilie afkomstig is uit Gaza, omdat (B) verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben, nu (i) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij door de activiteiten van Hamas nabij zijn woonplaatsen in aanvaring kwam met Hamas of om

deze reden het risico loopt slachtoffer te worden van een vergeldingsactie van Israël, (ii) er evenmin geloof kan worden gehecht aan de gebeurtenis waardoor hij voor het eerst in de problemen kwam ten gevolge van raketlanceringen nabij zijn huis, (iii) er evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen zelf die hij met Hamas gekend zou hebben, (iv) het gelet op het eerdere vertrek van zijn broers verwonderlijk is dat hij nog huwde en een gezin begon uit te bouwen, en (v) de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen ombuigen, omdat (C) niet kan worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen, nu niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft en uit zijn eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is, omdat (D) er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en omdat (E) de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is om terug te keren naar de Gazastrook niet relevant is en bovendien op basis van de informatie in het administratief dossier wordt vastgesteld dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren en niet blijkt dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De Raad heeft deze beslissing en beoordeling bevestigd in zijn arrest nr. 244 502 van 20 november 2020.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissing met betrekking tot verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft vasthouden aan de verklaringen die hij heeft afgelegd in het kader van zijn eerste verzoek met betrekking tot de door hem voorgehouden persoonlijke problemen met Hamas. Hij haalt aan dat de politie op 17 januari 2021, nadat ze zijn zus na een positieve coronatest thuis had afgezet, tegen zijn vader heeft gezegd dat zijn zonen nu of later gaan terugkomen uit het buitenland en dat ze wacht tot de terugkeer van zijn zonen. Hij verklaart daarnaast dat hij tijdens de staatsgreep van 2007 gewond was geraakt aan zijn arm en dat hij tijdens zijn vorig verzoek niet de kans had gekregen om over dit probleem te spreken. Tevens benadrukt verzoeker dat hij hier niet om financiële redenen is. Verzoeker verklaart verder dat hij geen vluchteling is waardoor hij geen enkel recht heeft op steun van UNRWA (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, Deel DVZ, verklaring volgend verzoek, nr. 16). Ter staving van zijn verklaringen legde verzoeker fotokopieën neer van een attest in verband met een militaire opleiding, van een medisch attest in verband met zijn verwondingen tijdens de *coup* in 2007 en nieuwsartikels over de situatie in Gaza (adm. doss., stuk 4, map met 'documenten').

De Raad stelt vooreerst vast dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming niet werd betwist, noch door verzoeker noch door de commissaris-generaal noch door de Raad, dat verzoeker en zijn (schoon)familie niet geregistreerd zijn bij UNRWA en dat zij oorspronkelijk uit Gaza afkomstig zijn. In zijn verklaring die hij in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek om internationale bescherming aflegde, bevestigde verzoeker dit zeer uitdrukkelijk en wees hij erop dat hij geen enkel recht heeft op steun van UNRWA (adm. doss., stuk 6, Deel DVZ, verklaring volgend verzoek, nr. 16). Aldus blijkt niet dat verzoeker onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Verdrag van Genève valt. Zo verzoeker met het attest van UNRWA dat hij bij zijn ter terechtzitting neergelegde "*bijkomende nota*" voegt (bijkomende nota verzoeker, stuk 2) wenst aan te tonen dat hij toch onder de toepassing van deze bepaling zou vallen, wijst de Raad erop dat het hier slechts een

fotokopie betreft en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De bewijswaarde van dit document wordt verder ondermijnd door het gegeven dat het verkregen werd op verzoek van verzoeker, zodat het een gesolliciteerd karakter heeft. Gelet hierop en op de eerder door verzoeker afgelegde verklaringen dat hij als burger geen recht heeft op steun van UNRWA, toont verzoeker met dit document niet aan dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Verdrag van Genève valt. Het betoog over de impact van de financiële problemen bij UNRWA op het vervullen van de opdrachten van dit agentschap in de gebieden die onder zijn mandaat vallen en de verwijzing naar rechtspraak van de Raad met betrekking tot de situatie van verzoekers om internationale bescherming die onder de uitsluitingsclausule van artikel 1, D van het Verdrag van Genève vallen zijn dan ook niet dienstig.

Vervolgens besluit de Raad na lezing van het administratief dossier in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker met de verklaringen die hij in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming heeft afgelegd evenmin nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“De verklaringen die u naar aanleiding van uw huidig verzoek om internationale bescherming aanhaalt, met name dat leden van Hamas uw vader in januari 2021 vertelden dat zij aan het wachten zijn tot dat zijn zonen terugkeren (verklaring volgend verzoek, vraag 16), vloeien voort uit het relaas dat u in het kader van uw vorig verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet, hetgeen als ongeloofwaardig werd beschouwd. Uw nieuwe verklaringen (verklaring volgend verzoek, vragen 16, 18, 19, 22) kunnen dan ook geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas en zijn niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Immers stoelt u uw nieuwe verklaring (verklaring volgend verzoek, vraag 16) louter op een bewering die niet in concreto wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Ook de door u opgeworpen opmerkingen over uw onderhoud bij het CGVS, onenigheid over de beslissing in uw eerste verzoek om internationale bescherming en het vonnis van de RVV (verklaring volgend verzoek, vraag 16), kunnen geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas geven, noch de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid kunnen opheffen. Zoals reeds eerder opgemerkt staat de beslissing van uw eerste verzoek vast en heeft u uw beroepsmogelijkheden met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming uitgeput. Bovendien zijn voorgaande opmerkingen post-factum verklaringen die u enerzijds bij de RVV anderzijds bij de Raad van State had moeten aankaarten. Bijgevolg kunnen deze dan ook geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielmotieven en zijn niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Uw bewering dat er door de RVV en het CGVS geargumenteed zou zijn dat u beroep kan doen op de bescherming van UNRWA (verklaring volgend verzoek, vraag 16) klopt niet. Er moet op gewezen worden dat u zich gebaseerd heeft op een foute lezing van de beslissing van het CGVS en het vonnis van de RVV. Beiden opperen geenszins dat het UNRWA u zou beschermen.

Wat betreft uw these dat u tijdens uw onderhoud op het CGVS die kans niet heeft gekregen om over een verwonding te spreken, dient er op gewezen te worden dat u dit reeds in uw beroepsprocedure argumenteerde. De RVV volgde uw these echter niet. Bijgevolg kan uw opwerping niet beschouwd worden als een nieuw element.

De door u neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Het document waarmee u wil bewijzen dat u deelnam aan militaire opleiding (d.d. 06/01/2015), kan niet overtuigen. Het document is slechts een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Voorts kan hier niet uit afgeleid worden dat het een militaire opleiding van Hamas betreft, noch dat u omwille van problemen met de groepering niet meer kan terugkeren naar de Gazastrook. Bovendien moet niet enkel aan de bewijskracht maar ook aan de bewijswaarde van het stuk getwijfeld worden. Nergens in uw eerste verzoek bracht u een militaire opleiding van Hamas ter sprake. Integendeel, u had het slechts over een militaire opleiding in het kader van een tewerkstelling onder Fatah, een tewerkstelling waaraan Hamas een einde maakte en over pogingen van Hamas om u informatie te laten leveren, hetgeen u weigerde te doen (CGVS, p.7,13,16). De vaststelling dat uw huidige verklaringen over het neergelegde stuk op geen enkele wijze te verenigen vallen met wat u in uw eerste verzoek verklaarde en dat u hier bovendien geen verklaring voor aanreikt bevestigt andermaal dat uw asielmotieven bedrieglijk zijn. Ten overvloede blijkt uit de beschikbare informatie dat zulke documenten tegen betaling of mits een deugdelijk netwerk vlot te verkrijgen zijn, waardoor de objectieve bewijswaarde van dergelijke stukken danig in gedrang wordt gebracht. Hierbij kan bijkomend benadrukt worden dat stukken slechts het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, quod non in casu.

De nieuwsartikels over de algemene situatie in de Gazastrook, hebben geen betrekking op uw persoon, noch uw familie. Zij geven slechts een algemene schets van welbepaalde gebeurtenissen op een welbepaald tijdstip maar brengen geen elementen aan die bovenstaande appreciatie kunnen ombuigen. In tegenstelling tot wat u beweert kunnen deze documenten uw persoonlijke vluchtmotieven dan ook niet staven. De algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook wordt verder onderaan besproken.

Het medisch attest in verband met uw verwoningen tijdens de staatsgreep van 2007 (d.d. 15/06/2007), legde u reeds neer in het kader van uw beroepsprocedure bij de RVV. De raad heeft dit stuk bijgevolg inhoudelijk beoordeeld en haar motivatie hierover uitvoerig uiteengezet in het vonnis aangaande uw beroepsprocedure. Dit document kan derhalve niet beschouwd worden als een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij middels zijn verklaringen geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, te weerleggen of te ontcrachten. Het komt verzoeker toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het aanreiken van een theoretische toelichting bij een aantal rechtsbeginselen die hij geschonden acht, het stellen dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft voorgelegd en het opsommen van de door hem neergelegde documenten, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming wel degelijk over een opleiding heeft gesproken en stelt dat een opleiding waarbij het gebruik van wapens voorkomt in de context van Gaza moeilijk anders kan worden aanzien dan als een militaire opleiding, weerlegt hij niet dat het document dat hij neerlegde slechts een kopie is, dat er niet uit kan worden afgeleid dat het een militaire opleiding van Hamas betreft, noch dat hij omwille van problemen met Hamas niet meer kan terugkeren naar de Gazastrook, dat hij in zijn eerste verzoek nergens een militaire opleiding van Hamas ter sprake bracht en dat zulke documenten tegen betaling of mits een deugdelijk netwerk vlot te verkrijgen zijn, waardoor de objectieve bewijswaarde ervan danig in gedrang wordt gebracht. De Raad wijst er nog op dat de voorgaande motieven moeten worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van hierboven opgesomde motieven over het attest in verband met een militaire opleiding dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat dit document niet kan overtuigen. Verzoeker voert dan ook niet dienstig aan dat de omstandigheid dat hij slechts een fotokopie van het document kon voorleggen en dat de gelegenheid dat het land corrupt is en dat documenten inderdaad mits betaling of via netwerken kunnen worden bekomen geen voldoende en zwaarwegende redenen zijn om het document zonder meer te verwerpen. Voorts ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – waarom de vraag of de *“inlijving waarvan sprake ten voordele was van de Hamas of van de Fatah, tot de beoordeling ten gronde hoort”*. In het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming dient de commissaris-generaal na te gaan of er nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Het is evident dat de commissaris-generaal daartoe (de bewijswaarde van) de door verzoeker neergelegde documenten nagaat. Dat verzoeker het attest van de Palestijnse Autoriteit nogmaals voegt als bijlage bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota (aanvullende nota verzoeker, stuk 4), werpt op het voorgaande geen ander licht.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de commissaris-generaal verwijt dat hij op geen enkel ogenblik de bij de *coup* van 2007 *“opgelopen trauma heeft ingezien en ingeschat”*, wijst de Raad erop dat het medisch attest van 15 juni 2007 dat verzoeker in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek opnieuw voorlegt reeds door de Raad werd beoordeeld in zijn arrest nr. 244 502 van 20 november 2020 en dat de Raad daarbij van oordeel was dat verzoeker met dit attest niet aantoonde dat hij persoonlijk wordt vervolgd of daarvoor actueel moet vrezen en aan verzoekers verklaringen over de tijdens de *coup* van 2007 opgelopen verwondingen geen geloof hechtte, zodat niet wordt ingezien in welk opzicht de commissaris-generaal diende na te gaan of verzoeker door de *coup* van 2007 (een) trauma(s) had opgelopen, waarvan verzoeker overigens geen enkel (begin van) bewijs had neergelegd.

De door verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota gevoegde stukken doen geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Vooreerst wijst de Raad erop dat al deze stukken

slechts fotokopieën zijn en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën maar een beperkte bewijswaarde kan worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Wat betreft het attest van het Palestine legislative Council, Change and Reform Bloc, Governate van Khan Younis (aanvullende nota verzoeker, stuk 1), merkt de Raad bijkomend op dat dit document in zeer vage bewoordingen werd opgesteld en dat hieruit de door verzoeker aangehaalde problemen met Hamas niet kunnen blijken. In het document wordt gesteld dat verzoeker een sociaal en politiek activist is die ernaar streeft verandering te brengen in een samenleving op weg naar democratie en openbare vrijheden en die werd onderworpen aan vele intimidaties en willekeurige maatregelen om hem ervan te weerhouden de gemeenschap voor te lichten over hun rechten. Uit de verklaringen die verzoeker in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming aflegde kan evenwel niet worden afgeleid dat hij in Khan Younis bekend stond als een politiek activist of strijder voor democratie en vrijheid die de bevolking trachtte in te lichten over hun rechten en dat hij om die reden nood heeft aan internationale bescherming.

Uit het attest van de gemeente Abasan Al-Kabira (aanvullende nota verzoeker, stuk 3) kan blijken dat verzoeker een inwoner is van Abasan Al-Kabira en dat deze plaats altijd wordt aangevallen door Israëlische militaire operaties. Aangezien dit attest blijkt te zijn opgesteld op 2 september 2021 en verzoeker verklaarde de Gazastrook te hebben verlaten op 3 december 2015, kan aan dit document geen bewijswaarde worden toegekend. Bovendien wordt de bewijswaarde ervan nog meer ondermijnd door het gegeven dat het verkregen werd op verzoek van verzoeker en het dus een gesolliciteerd karakter heeft.

Wat betreft het attest van International Commission for Rights and Development (aanvullende nota verzoeker, stuk 10), stelt de Raad nog vast dat dit document niet gedateerd is en bovendien een gesolliciteerd karakter heeft, zodat er geen objectieve bewijswaarde kan aan worden toegekend. Ook hiermee vermag verzoeker de door hem voorgehouden problemen niet aan te tonen.

Wat betreft het medisch attest (aanvullende nota verzoeker, stuk 11), stelt de Raad vast dat dit niet kan volstaan als bewijs van de door verzoeker aangehaalde feiten. Een medisch attest vormt immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de erin vastgestelde medische problemen werden opgelopen, *a fortiori* wanneer dit zoals *in casu* dateert van meer dan zes jaar na het vertrek van verzoeker uit zijn land van gewoonlijk verblijf. Bijkomend – en ten overvloede – wenst de Raad verzoeker er aan te herinneren dat hij er ingevolge de op hem rustende medewerkingsplicht toe gehouden is documenten en andere stukken ter staving van zijn vluchtrelaas zo spoedig mogelijk aan te brengen. Te dezen heeft het medisch attest betrekking op een PTSS die volgens verzoeker zijn oorsprong zou vinden in de gevaarlijke levensomstandigheden in Gaza. Verzoeker heeft op geen enkel moment in de loop van de door hem doorlopen administratieve procedures tot het bekomen van internationale bescherming gewag gemaakt van psychologische problemen ten gevolge van wat hij in Gaza verklaart te hebben meegemaakt. Het is weinig aannemelijk dat verzoeker plots, kort voor de terechtzitting, te maken krijgt met dergelijke problemen en het kan niet ernstig worden genoemd dat hij middels een aanvullende nota tijdens de terechtzitting in het kader van onderhavig beroep stavingstukken bijbrengt waarvan hij niet aantoonde dat hij die niet reeds veel eerder in de procedure had kunnen bijbrengen. Deze weinig proactieve houding doet verder vragen rijzen bij de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden vrees, wat ook in de loop van de procedure in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming reeds werd vastgesteld.

Gelet op het voorgaande, dient te worden besloten dat verzoeker tijdens de administratieve procedure in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen heeft aangebracht in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat hij alsnog in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Het betoog in het verzoekschrift dat de context van het “verraad van de Palestijnen” als gevolg van de akkoorden die in 2020 werden gesloten tussen Israël enerzijds en de VAE en Bahrein anderzijds verzoekers problematiek in een “bijzonder daglicht” stelt “van verhoogd risico in geval van terugkeer” is, gelet op de ongeloofwaardigheid van de door hem voorgehouden problemen, niet dienstig.

Wat betreft de socio-economische situatie in Gaza, dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming oordeelde dat niettegenstaande de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft en dat

verzoeker dan ook niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in zijn land van gewoonlijk verblijf, maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. De commissaris-generaal oordeelde vervolgens dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is. De Raad bevestigde deze beoordeling in zijn arrest nr. 244 502 van 20 november 2020.

Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek geen geloofwaardige elementen aan die een ander licht kunnen werpen op deze beoordeling. Zo heeft verzoeker, in tegenstelling tot wat hij suggereert in zijn verzoekschrift, ter ondersteuning van zijn huidig verzoek niet “*de verergerde socio-economische situatie in Gaza*” ingeroepen. In tegendeel, hij benadrukte net “*hier niet voor financiële redenen*” te zijn (adm. doss., stuk 6, Deel DVZ, verklaring volgend verzoek, nr. 16). Uit het attest van het loon van zijn vader en de afrekeningen voor water en elektriciteit die verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt (aanvullende nota verzoeker, stukken 5, 6 en 7), kan, voor zover deze niet in een andere taal dan deze van de rechtspleging werden opgesteld, niet blijken dat zijn gezin in Gaza niet in staat zou zijn om de kosten voor water en elektriciteit te betalen, noch dat de ingekorte wedde van zijn vader slechts 450 shekel bedraagt. Met deze stukken toont verzoeker dan ook niet aan dat zijn gezin in Gaza in preciaire omstandigheden leeft. Verzoeker beperkt zich verder tot loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs waar hij in zijn aanvullende nota aanvoert dat zijn in Gaza achtergebleven familieleden thans overleven dankzij de middelen die hij hen vanuit België stuurt. Op basis van het enkele gegeven dat verzoekers vrouw met hun kind naar Kroatië zou zijn gereisd en daar met een andere man een nieuw leven heeft opgebouwd en de echtscheiding heeft aangevraagd, zoals zou moeten blijken uit een politieverslag dat verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt (aanvullende nota verzoeker, stuk 12), wat tot gevolg zou hebben dat verzoeker niet meer bij zijn schoonouders, waar hij vroeger woonde, terecht zou kunnen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker, van wie in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming reeds werd geoordeeld dat hij een hoogopgeleide volwassen man is die er in slaagde in zijn eigen levensonderhoud te voorzien en die over voldoende middelen beschikte om ruime bedragen te sparen, bij een terugkeer naar Gaza in preciaire omstandigheden zou terechtkomen. Dat zijn eigen ouders en hun dochter thans het essentiële missen, is immers een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die in strijd is met zijn in de loop van zijn eerste verzoek om internationale bescherming afgelegde verklaring dat zijn vader zowel een grond als een ruime woning bezit en bovendien met zijn pensioen kon voorzien in de opleiding van zijn jongste zus. Ten slotte staft verzoeker op geen enkele wijze dat hij persoonlijk geen werk meer zou vinden, zoals hij beweert.

Door in zijn verzoekschrift en aanvullende nota te verwijzen naar informatie over de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza zonder deze te betrekken op zijn persoonlijke situatie, brengt verzoeker geen concrete argumenten of elementen aan die de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht kunnen plaatsen. De Raad merkt op dat niet wordt betwist dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook en dat de algemene situatie en de leefomstandigheden aldaar, net zoals voorheen, erbarmelijk kunnen zijn. Er zijn evenwel geen redenen om aan te nemen dat het niet langer opgaat te stellen dat niet elk persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in de Gazastrook persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de escalatie van het geweld tussen 10 en 21 mei 2021. Verzoeker kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische gevolgen van de laatste escalatie van het geweld in de Gazastrook, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, waartoe hij in gebreke blijft.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota verwijst naar algemene informatie over de impact van de Covid-19-pandemie op de socio-economische en gezondheidssituatie in Gaza, blijft hij in gebreke *in concreto* aannemelijk te maken dat hij persoonlijk het risico loopt om in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Wat betreft verzoekers betoog over de impact van de financiële problemen bij UNRWA op het vervullen van de opdrachten van dit agentschap in de gebieden die onder zijn mandaat vallen, kan worden herhaald dat, gelet op wat hierover hoger is uiteengezet, niet kan worden aangenomen dat verzoeker vóór zijn vertrek uit Gaza geregistreerd was bij UNRWA en beroep heeft gedaan op de hulp of bijstand van UNRWA. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad met betrekking tot de situatie van verzoekers om internationale bescherming die onder de uitsluitingsclausule van artikel 1, D van het Verdrag van Genève vallen is dan ook niet dienstig. Waar kan worden aangenomen dat de financiële crisis bij UNRWA een impact heeft op de ganse economie van Gaza, herhaalt de Raad dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat het niet langer opgaat te stellen dat niet elk persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Te dezen stelt de Raad vast dat verzoeker niet *in concreto* aantoonde dat hij door de financiële crisis bij UNRWA persoonlijk in een toestand van extreme armoede dreigt terecht te komen waardoor hij onmogelijk zal kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op vlak van voedsel, hygiëne en huisvesting.

Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaken in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Gaza betreft, blijkt uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. De Raad heeft in zijn arrest nr. 244 502 van 20 november 2020 reeds vastgesteld dat verzoeker over een nieuw origineel paspoort beschikt en dat er dan ook geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. De Raad oordeelde in zijn arrest nr. 244 502 van 20 november 2020 reeds dat er in de Sinai te Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon en dat er *a fortiori* niet kan besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook en dat de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen. Verzoeker brengt thans geen nieuwe feiten of elementen aan die een ander licht werpen op deze beoordeling.

Ook oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 244 502 van 20 november 2020 reeds dat de grensovergang te Rafah in de praktijk tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open is gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, en dit ook na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019.

Met betrekking tot de gevolgen voor de grensovergang te Rafah ten gevolge van de bestrijding van de coronaviruspandemie, oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 244 502 van 20 november 2020 als volgt:

“Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met het coronavirus, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van Covid-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft. Te dezen brengt verzoeker geen enkel bewijs aan dat hij actueel en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de Covid-19-pandemie. Ten overvloede herhaalt de Raad dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).”

De door verzoeker aangehaalde meer recente informatie ligt in de lijn hiervan en is dan ook niet van dien aard dat ze een ander licht werpt op deze beoordeling.

Voorts oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 244 502 van 20 november 2020 dat er geen aanwijzingen zijn dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft en dat uit verzoekers verklaringen evenmin blijkt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat hoger werd uiteengezet, blijkt dat verzoeker in gebreke blijft nieuwe elementen aan te brengen die een ander licht zouden kunnen werpen op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door hem voorgehouden persoonlijke problemen met Hamas. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker brengt bijgevolg geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

In zoverre verzoeker aanvoert dat de algemene veiligheidssituatie in Gaza van die aard is dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hij reeds in zijn arrest nr. 244 502 van 20 november 2020 besloot dat er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van voornoemde bepaling verhogen.

De informatie die de partijen thans bijbrengen is niet van dien aard om op deze beoordeling een ander licht te werpen.

Uit deze informatie blijkt dat de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021 relatief gespaard zijn gebleven van geweld vanwege de maatregelen die Hamas en Israël hebben getroffen om de Covid-19-pandemie te bestrijden. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerden de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Na raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Hoewel er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (*“zone-tampon”*), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren en vissers. Het aantal burgerlachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient nog steeds te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus *“Territoires palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 19 december 2018 en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Evenwel blijkt actueel geen sprake te zijn van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, heden neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. De Raad betwist niet dat momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar hij is van mening dat, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, niet kan worden geconcludeerd dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

Door zonder meer te verwijzen naar en te citeren uit landeninformatie over Gaza, die gelijkaardig is of in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen.

De Raad besluit dat geen nieuwe elementen worden aangebracht waaruit zou blijken dat er in Gaza actueel sprake zou zijn van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker evenmin nieuwe elementen of feiten aanbrengt waaruit persoonlijke omstandigheden blijken die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Te dezen blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.6. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN